

OSNOVNI SUD U PODGORICI, kao prvostepeni parnični, po sudiji Lidiji Mitrović, u pravnoj stvari tužioca Radulović Veselina, iz Podgorice, koga zastupa punomoćnik Mićović Danilo, adv. iz Podgorice, protiv tuženog RCG - MUP Podgorica, kog zastupa Vrhovni državni tužilac, a ovog po ovlaštenju Grujo Radonjić Zamjenik ODT Podgorica, radi poništaja odluke, nakon održane glavne i javne rasprave, zaključene dana, 01.06.2006. godine, u prisustvu punomoćnika tužioca i zastupnika tužene, dana 15.01.2008. godine, donio je

PRESUDU

ODBIJA SE kao neosnovan tužbeni zahtjev tužioca kojim je traženo da se kao nezakonita ponište rješenja tužene broj 151-20/2000-1 od 04.05.2000. godine i broj 151-20/2000-2 od 09.05.2000. godine, i tužena obaveže da po osnovu naknade materijalne štete na ime neisplaćene zarade, naknade za topli obrok, operativnog dodatka i regresa, računajući od dana kada je tužilac udaljen sa posla pa do 18.1.2005.godine kao dana zasnivanja radnog odnosa kod drugog poslodavca, tužiocu isplati iznos od 19.960,67 €, uz pripadajuću zateznu kamatu počev od dana izrade nalaza, pa do konačne isplate.

Svaka stranka snosi svoje troškove postupka.

Obrazloženje

Tužilac je u tužbi i riječi na raspravi, preko punomoćnika u bitnom naveo da je rješenjem tuženog broj 151-20/2000-1 od 04.05.2000. godine oglašen odgovornim za povredu radne obaveze iz čl. 57 st. 1 tač. 7 i 12 Zakona o unutrašnjim poslovima i izrečena mu mjera "prestanak radnog odnosa". Na navedenu odluku tužilac je uložio prigovor drugostepenom organu koji je odbijen rješenjem nadležnog organa tuženog broj 27 151-20/2000-2 od 19.05.2000. godine. Dalje navodi da su predmetne odluke nezakonite jer su dinijete uz bitne povrede odredaba krivičnog postupka koje se sastoje u povredi čl. 364 st. 1 ZKP-a, jer je u donošenju odluke učestvovalo lice koje nije učestvovalo na glavnom pretresu, kao i da je cijeli disciplinski postupak vođen mimo odredbi Pravilnika o postupku za određivanje disciplinske odgovornosti. Tužilac dalje ističe da je suspendovan sa posla na osnovu usmenog saopštenja i zahtjeva njegovog starješine, te da rješenje o suspenziji nikada nije dobio, a lični dohodak je primao u punom iznosu iako nije radio. Podneskom od 18.04.2005. godine, tužilac je preinačio tužbu i precizirao tužbeni zahtjev na način što pored poništaja pomenutih odluka tužene zahtijevao i naknadu štete na ime neisplaćene zarade, naknade za topli obrok, operativnog dodatka i regresa, koja primanja tužiocu nijesu isplaćena u periodu za koji mu je nezakonitim odlukama tužene bilo uskraćeno pravo na rad, koje iznose je vještak precizirao u svom nalazu.

U završnom izlaganju punomoćnik tužioca je konačno predložio da sud usvoji tužbeni zahtjev a visinu istog opredijelio shodno korigovanom nalazu i mišljenju vještaka Radislava Gajevića na ročištu od 01.06. 2006. godine.

Troškove postupka tražio je za sastav tužbe, pristup na ročištima, troškove vještačenja, sastav podneska od 01.03.2005. godine, a sve prednje po AT-u.

Izjašnjavajući se na navode iz tužbe, zakonski zastupnik tužene je osporio osnov i visinu postavljenog tužbenog zahtjeva, ističući da je tužilac počinio povrede koje su mu stavljene na teret, te da odredbe disciplinskog postupka nijesu povrijeđene. Podneskom od 11.02.2006. godine isti je prigovorio dostavljenom nalazu vještaka finansijske struke jer tužiocu u spornom periodu ne pripada naknada za topli obrok i regres, obzirom da isti u tom periodu nije radio.

U završnom izlaganju zakonski zastupnik tužene je predložio da se tužbeni zahtjev odbije kao neosnovan ili da se sud oglasi nenadležnim, imajući u vidu Zakon o državnim službenicima i namještenicima.

Troškove postupka ne traži.

U dokaznm postupku sud je proveo sledeće dokaze: izvršio uvid u prijavu inspektora za suzbijanje opšteg kriminala broj 33-01-151/2000-4515/2 od 28.02.2000. godine, inicijativu za pokretanje disciplinskog postupka protiv tužioca broj 33-09-151/2000-4515/1 od 25.02.2000. godine, zahtjev za utvrđivanje disciplinske odgovornosti broj 27-151-7488/2000 od 22.03.2000. godine, zapisnik o glavnom pretresu od 07.04.2000. godine, 14.04.2000. godine i 25.04.2000. godine, rješenje o prestanku radnog odnosa broj 151-20/2000-1 od 04.05.2000. godine, prigovor na navedeno rješenje od 10.05.2000. godine, rješenje kojim se odbija prigovor broj 151-20/2000-2 od 19.05.2000. godine, priznanicu od 15.10.1999. godine i ovlašćenje od istog datuma, ugovor o komisionoj prodaji broj 712/M od 05.01.2000. godine i broj 432/M od 02.11.1999. godine, polisu osiguranja za vozilo marke "Fiat Uno" broj 0837346 i za vozilo marke "Audi A6" 1,9 TDI broj 0946602, zahtjev za prikupljanje potrebnih obavještenja Višeg tužioca Kt.br. 524/98 od 22.02.2000. godine, krivičnu prijavu na ime Vujačić Dragana i Radulović Veska od 18.02.2000. godine, izjavu Radulović Veselina od 24.02.2000. godine i izjavu Slobodana Bogdanovića od 17.02.2000. godine, službenu zabilješku od 14.03.2000. godine, komisijski zapisnik od 27.12.1999. godine i 24.12.1999. godine, potvrdu broj 1/99 od 27.12.1999. godine, uvid u otpremnicu broj 26/99 PP "Vujačić Komany" od 08.11.1999. godine, izjavu Đuričković Tatjane od 10.03.2000. godine i izjavu Dizdarević Mehmeta od 26.12.1999. godine, zapisnik o uzimanju izjave Vujačić Dragana od 03.03.2000. godine, potvrdu izdatu Radulović Veselinu od 24.02.2000. godine, pročitao nalaz i mišljenje vještaka finansijske struke Radislava Gajevića od 31.01.2006. godine i njegovo izjašnjenje po prigovoru na ročištu od 01.06.2006. godine, te saslušao svjedoka Vujičić Dragoslava i Slepčević Jovana.

Nakon brižljive i savjesne ocjene svakog dokaza pojedinačno, kao i u njihovoj ukupnosti, a u smislu čl. 9 ZPP-a, sud je odlučio kao u izreci sa sledećih razloga:

Medju strankama je nesporno da je načelnik CB Podgorica dana, 28.02.2000. godine podnio prijavu disciplinskom tužiocu broj 151/2000-4515/2 protiv tužioca Radulović Veselina, zbog teže povrede radne obaveze iz čl. 51 st. 1 tač. 11, 12 i 13 Zakona o unutrašnjim poslovima. Disciplinski tužilac je dana, 22.03.2000. godine podnio zahtjev za utvrđivanje disciplinske odgovornosti tužioca Radulović Veselina, sa razloga što isti nije imao odobrenje nadležnog starješine da radi u svōjstvu ovlašćenog lica, odnosno da prisustvuje primopredaji guma između Vujačića i Dizdarevića, dana 27.12.1999. godine u Bijelom Polju, prestativši se i legitimisavši se prethodno kao policajac, kao i da isti nije mogao da potvrdi osnovanost duga Bogdanovića prema Vujačiću. Iz istog zahtjeva, takodje proizilazi da tužilac nije imao ovlašćenje da dana, 24.12.1999. godine u Podgorici - Naselje Stari Aerodrom, u ul. Kozaračka br. 10, prisustvuje primopredaji guma između Vujačića i Mandić Faruka iz Podgorice, na ime prebijanja duga od strane Bogdanović Slobodana iz Beograda prema Vujačiću.

Medju strankama je takodje je nesporno da se tužilac Radulović Veselin tom prilikom legitimisao kao policajac i da je potpisao komisijski zapisnik o primopredaji između gore navedenih lica.

Nije sporno ni to da je Ministar tuženog nakon sprovedenog disciplinskog postupka donio rješenje broj 151-20/2000-1 od 04.05.2000. godine kojim je tužioca oglasio krivim i izrekao mu

disciplinsku mjeru "prestanak radnog odnosa", na koje rješenje je tužilac izjavio prigovor, koji je rješenjem Ministra broj 151-20/2000-2 od 19.05.2000. godine, odbijen kao neosnovan i potvrđeno prvostepeno rješenje.

Sporno je da li je tužilac počinio teže povrede radnih obaveza stavljene mu na teret, te shodno tome zakonitost osporenih odluka tužene.

Iz disciplinskih spisa formiranih po krivici tužioca, odnosno rješenje tužene broj 151-20/2000-1 od 04.05.2000. godine utvrđuje se da je tužilac Radulović Veselin oglašen krivim i izrečena mu disciplinska mjera prestanak radnog odnosa zbog počinjenih u sticaju povreda radnih obaveza iz čl. 57 st. 1 tač. 7 (ponašanje koje šteti ugledu službe) i tač. 12 (bovijenje poslovima koji su nespojivi za službenom dužnošću) Zakona o unutrašnjim poslovima, jer tužilac nije mogao dana, 24.12.1999. godine prisustvovati primopredaji auto guma između Vujačić Dragana i Mandić Faruka, iz Podgorice, na ime prebijanja spornog duga od strane Bogdanovića prema Vujačiću, kao i dana, 27.12.1999. godine u Bijelom Polju, istim povodom kao i u prethodnom slučaju prisustvovati primopredaji guma između Vujačića i Dizdarevića, predstavivši se prethodno kao policajac, jer za iste nije imao odobrenje nadležnog starješine. Uvidom u komisijске zapisnike i priznanice preduzeća "Miraleks", utvrđuje se da je odgovorni službenik MUP-a, ovdje tužilac Radulović Veselin dana 24.12.1999. godine, zajedno sa svjedocima Dubakom i Vujačićem potpisao komisijски zapisnik i jamčio istinitost navoda o primopredaji, tj. preuzimanju 80 komada guma u vrijednosti od 12.000 DM od strane Bogdanovića, koja je roba bila isporučena od strane Faruka Mandića, a dana, 27.12.1999. godine potpisao komisijски zapisnik o primopredaji 89 komada guma, u vrijednosti od 127.244,55 dinara, te time jamčio istinitost navoda u zapisniku po kojem je svjedok Dizdarević isporučio navedenu robu Dragana Vujačiću. U priznatici "Miraleks Kompany" od 12.12.1999. godine Slobodan Bogdanović iz Beograda potvrđuje da je dao na trajno korišćenje vozilo marke "Fiat uno" reg. oznaka PG 638-40 po osnovu dogovora kojim se obavezao da obešteti Vujačića za nestalo vozilo "Audi A6", koje je on prodao. Navedeno vozilo daje kao nadoknadu u visini od 3.600 DM, a ostatak do cijene plaćenog vozila "Audi" od 21.600 DM, Bogdanović potvrđuje da će isplatiti u gotovom najkasnije do 17.12.1999. godine. U disciplinskom postupku nesumnjivo je utvrđeno, a što nije osporio ni sam tuženi, da je dana, 24.12.1999. godine u popodnevrim časovima u Podgorici - Naselje Stari Aerodrom, tužilac prisustvovao primopredaji auto guma između Vujačić Dragana i Mandić Faruka, na ime prebijanja spornog duga od strane Bogdanovića Slobodana prema Vujačiću, kojom prilikom se tužilac legitimisao i predstavio kao policajac pokazujući službenu legitimaciju, a prilikom preuzimanja 80 komada guma potpisao je komisijски zapisnik o primopredaji. Dalje je utvrđeno da je tužilac sa Vlahović Slavkom dana, 27.12.1999. godine, u Bijelom Polju, u magacinu preduzeća "Hellas Trade", vlasništvo Dizdarević Mehmeta, istim povodom kao i u prethodnom slučaju, prisustvovao primopredaji guma između Vujačića i Dizdarevića i takodje potpisao zapisnik jamčeći istinitost navoda u njemu. Nesporno je da je u toku disciplinskog postupka utvrđeno da je tužilac bio zadužen sa predmetnom krivičnom prijavom za krađu izvršenu od strane "NN" lica na štetu Dragana Vujačića, međutim, iz provedenih dokaza proizilazi da je tužilac uvijek po pozivu Vujačića dolazio, kako bi mu omogućio navedenim radnjama nadoknadjivanje štete prije nego što je dokazana krivica Bogdanovića pred nadležnim organima, iz koje činjenice bi proistakla i naknada štete. Iz navedenog proizilazi da je tužilac samo sumnjajući u Bogdanovića, u prvi plan stavio rješavanje građansko-pravnog odnosa između Bogdanovića i Vujačića, a ne službene radnje koje je usput odrađivao čineći to netaktički i neoperativno, pri tom ne čineći bilo kakvu službenu zabilješku, niti obavještavajući neposrednog starješinu o bilo kakvim preduzetim službenim radnjama, a što je u svom iskazu potvrdio svjedok Vujičić Dragoslav, a i sam tužilac.

Zakonitost izrečene disciplinske mjere sadržana u rješenjima tužene koje tužilac napada odnoseći ovu tužbu zavisi od istinitosti činjenica na kojima je ta disciplinska odgovornost zasnovana. Pri tom Sud je imao u vidu da su u disciplinskom postupku u svojstvu svjedoka saslušana lica Mandić Faruk, Dizdarević Mehmed, Vujačić Dragan, Dubak Dragutin i Vlahović Slavko. U iskazima ovih svjedoka potvrđuju se navodi prijave da je tužilac 24.12.1999. godine u Podgorici i dana 27.12.1999. godine u Bijelom Polju, u svojstvu službenog lica, kako se navodi, legitimisajući se kao policajac u prisustvu Vujačić Dragana iz Podgorice učestvovao u primopredaji guma od Mandić Faruka kada su Vujačić i Radulović potpisali komisijски zapisnik o primopredaji autoguma. U navodima Vujačić Dragana te Dubak Dragutina takodje se navodi da su dana 24.12.1999. godine Dubak Dragutin i inspektor Radulović zajedno sa Vujačić Draganom otišli kod Mandić Faruka kome se predstavio a tužilac Radulović se legitimisao kao policajac, kojom prilikom je Faruku pokazana dokumentacija kao i priznanica kojom Bogdanović potvrđuje dug i obavezuje da ga izmiri u vrijednosti autoguma, a Radulović potvrđuje istinitost te priznanice. Takodje se u iskazima ovih svjedoka potvrđuje da je dana 27.12.1999. godine tužilac bio sa Vujačić Draganom u Bijelom Polju kod Dizdarević Mehmeda i pri tom se legitimisao kao policajac pokazujući službenu legitimaciju i učestvovao u primopredaji autoguma nakon čega su prisutni sačinili zapisnik i isti potpisali. Iskazima navedenih svjedoka u disciplinskom postupku tužilac nije prigovarao a na kraju je izjavio da se u Bijelom Polju nalazio privatno, te da se sasvim slučajno zadesio tamo kada ga je Vujačić pozvao da podju kod Dizdarevića radi predaje autoguma. Naveo je da nije obavezan upoznavati nadležnog starješinu o detaljima privatnih obaveza koje treba da obavi kako u Podgorici tako i van Podgorice, a nije u obavezi obavještavati nadležnog gdje ide privatnim poslom. Nije sporio da se 24.12.1999. godine nalazio na mjestu i učestvovao u primopredaji autoguma sa Vujačić Draganom kod Dragutina Dubaka, kao i da je dana 27.12.1999. godine sa Vujačićem bio u kancelariji Dizdarevića i prisustvovao primopredaji autoguma, pri tom legitimisajući se kao policajac. Naveo je da nije imao odobrenje pretpostavljenog starješine za konkretne radnje a koje su mu stavljene na teret, jer smatra da mu nije bilo potrebno odobrenje. Dalje je naveo da ni nakon tih događaja nije obavještavao nadležne starješine o preduzetim radnjama u predmetu Vujačića.

I u ovom postupku tužilac nije osporio navode koje je iznio u disciplinskom postupku, kao ni navode svjedoka koji su saslušani u disciplinskom postupku. Predložio je da se ista lica saslušaju pred sudom, ali je od tog predloga odustao navodeći da saslušanje ovih lica nije potrebno jer tužilac ne spori tačnost njihovih navoda. Ostao je kod predloga da se saslušaju Vujačić Dragoslav, koji je saslušanjem u svojstvu svjedoka u bitnom naveo da je tužilac u spornom periodu radio kod MUP-a RCG CB Podgorica kao inspektor za suzbijanje krivičnih djela krode motornih vozila, a da je svjedok u to vrijeme bio neposredni starješina tužiocu. Za preduzimanje radnji na teritoriji Podgorice, i van teritorije Podgorice, tužilac je trebao da usmeno obavijesti svog neposrednog starješinu, da se radi o samoinicijativnoj radnji tužioca za koju radnju je svjedok obaviješten tek nakon što je saznao za krivičnu prijavu protiv tužioca. Navode svjedoka potvrđuje i opis radnog mjesta koje je obavljao tužilac kao samostalnog - starijeg inspektora za suzbijanje opšteg kriminaliteta koji glasi da vrši operativne poslove i neposredno se angažuje na rasvetljavanju i suzbijanju krivičnih djela iz oblasti opšteg kriminaliteta, učestvuje u organizaciji i realizaciji akcija, vrši druge poslove u skladu sa rješenjem o raspoređivanju i nalogima neposrednog rukovodioca iz kojeg iskaza svjedoka te opisa radnog mjesta proizilazi da je tužilac za preduzete radnje morao obavijestiti svog pretpostavljenog kao i tražiti odobrenje za preduzimanje bilo kakvih radnji kako na teritoriji Podgorice tako i na teritoriji van Podgorice. Stoga je po ocjeni suda neprihvatljiv iskaz svjedoka Slepčević Jovana koji je u svom iskazu naveo da inspektori samostalno obavljaju poslove preduzimanja operativnih taktičkih radnji i da ne postoje nikakvi pismeni nalozi za takve radnje i da se inspektori jedino zadužuju sa prijavama, što ne znači da su inspektori za preduzimanje

određenih radnji morali obavijestiti prethodno nadležnog starješinu. Inače je potvrdio da je svjedok zajedno sa tužiocem bio zadužen za prijavu krađe vozila Audi" A-6 vlasništvo Vujačić Dragana te da su isti postupali po toj prijavi protiv NN izvršioca

Po ocjeni suda disciplinski organ je u disciplinskom postupku potpuno i pravilno utvrdio činjenično stanje jer je i ovaj sud nesporno utvrdio da je tužilac dana 24.12.1999. godine u Podgorici i dana 27.12.1999. godine u Bijelom Polju bez znanja ovlašćenog službenog lića i bez odobrenja nadležnog starješine prisustvovao primopredaji autoguma između Vujačić Dragana i Mandić Faruka na ime "prebijanja spornog duga" odnosno kako tužilac navodi "naknade štete" od strane Bogdanović Slobodana prema Vujačiću pri tom legitimisajući se kao policajac i potpisujući komisijski zapisnik o primopredaji autoguma prethodno u vrijednosti od 12.000. DM a onda 89 komaga autoguma u vrijednosti od 127.244,55 dinara. Pri tom po ocjeni suda su bez značaja navodi tužioca da se nije radilo o prebijanju duga već o naknadi štete.

Na osnovu ovako utvrđenog činjeničnog stanja disciplinski organ je tužioca oglasio krivim za počinjene u sticaju povrede radnih obaveza iz čl. 57. st. 1. tač. 7. i tač. 12. Zakona o unutrašnjim poslovima, koji i po ocjeni ovog suda činjenični opis radnje pruža osnov za zaključak da je tužilac počinio povrede radnih obaveza iz čl. 57. st. 1. tač. 7. ponašanja koje šteti ugledu službe i tač. 12. - bavljenjem poslovima koji su nespojivi sa službenom dužnošću. Naime, i po ocjeni ovog suda, pravilno je zaključio disciplinski organ da tužilac nije mogao po pozivu Vujačića dolaziti i omogućavati mu navedenim radnjama nadoknađivanje štete prije nego što je otkriven počinitelj krivičnog djela odnosno prije nego što je dokazana krivica Bogdanovića pred nadležnim organima iz koje činjenice bi tek onda proisteklo i pravo na naknadu štete. Time je u dogovoru sa Vujačićem u prvi plan stavio rješavanje građansko-pravnog odnosa a ne službene radnje otkrivanja počinitelja krivičnih djela. Pri tom je postupao netaktički i neoperativno, ne čineći to sa znanjem svojih nadležnih i ne čineći bilo kakvu službenu zabilješku, operativni izvještaj ili plan u cilju pronalaska osumnjičenog. Takođe i po ocjeni ovog suda tužilac nije mogao jamčiti istinitost navoda u zapisnicima kao ovlašćeno službeno lice i biti član komisije prilikom kompenzacionih poslova oko prebijanja duga između nekih lica kao i jamčiti istinitost isprava i pri tom se legitimisajući kao policajac.

Provjeravajući zakonitost vođenja disciplinskog postupka, sud je izvršio uvid u Pravilnik tužene o utvrđivanju disciplinske odgovornosti, te utvrdio da je donošenju prethodno citiranih rješenja u skladu sa čl. 6 Pravilnika, prethodio postupak održan pred disciplinskom komisijom MUP-a dana, 07.04.2000. godine i 14.04.2000. godine, kada je i okončan, a kako se to da utvrditi iz zapisnik o glavnom pretresu, a koji postupak je u skladu sa čl. 16 Pravilnika, na osnovu prijave Načelnika CB Podgorica od 28.02.2000. godine, pokrenuo disciplinski tužilac MUP-a RCG zahtjevom za utvrđivanje disciplinske odgovornosti broj 27-151-7488/2000 od 22.03.2000. godine, jer se u konkretnom slučaju radi o teškoj povredi radne obaveze.

Sud je takođe cijenio kao neosnovane navode tužioca u kojima ističe da je u disciplinskom postupku neispoštovan rok iz čl. 17 Pravilnika o utvrđivanju disciplinske odgovornosti, kojim je propisano da je disciplinski tužilac obavezan da o prijavi za pokretanje disciplinskog postupka odluči najkasnije u roku od 8 dana od dana dostavljanja prijave, sa razloga što se u konkretnom slučaju radi o internom roku koji je predviđen Pravilnikom tužene, čije nepoštovanje ne dovodi u pitanje rok za pokretanje postupka koji je imperativan rok, a što navodi i Viši sud u ukidnom rješenju Gž.br. 246/01 od 02.10.2001. godine.

Po ocjeni ovog suda, takođe je neosnovan prigovor tužioca da je disciplinska komisija u svom radu počinila bitnu povredu odredaba disciplinskog postupka jer je na pretresu od 14.04.2000. godine, rješenjem odlučila da raspravu počne iznova čitanjem zapisnika sa

prethodnog glavnog pretresa, obzirom da je došlo do izmjene u sastavu disciplinskog vijeća, to je čitanjem zapisnika sa prethodnog glavnog pretresa pročitana izjava odgovornog službenika tuženog dana na tom pretresu kao i izjave svjedoka i izvršen uvid u u dokaze, iz čega proizilazi da postupajući na ovaj način tužena nije ni u ovom dijelu počinila binu povredu disciplinskog postupka.

Takodje, isticanje tužioca da je u disciplinskom postupku prekoračen rok za donošenje konačne odluke jer postupak nije okonačan u predviđenom roku od 60 dana, sud je cijenio neosnovanim jer je odredbom čl. 59 st. 3 Zakona o državnim službenicima i namještenicima (Sl.list RCG br. 27/04 od 2804.2004. godine), odnosno čl. 39 st. 2 starog zakona o državnim službenicima, predviđeno da se disciplinski postupak mora okončati u roku od 60 dana od dana njegovog pokretanja, pa kako je zahtjev za pokretanje disciplinskog postupka podnjet 22.03.2000. godine, a konačna odluka u disciplinskom postupku donijeta dana, 19.05.2000. godine, to nije protekao zakonom određen rok od 60 dana, a imajući u vidu tu činjenicu da se disciplinski postupak pokreće zahtjevom koji se podnosi disciplinskoj komisiji a ne računajući od dana podnošenja prijave, kako to navodi tužilac.

Isticanje tužioca da su predmetna rješenja tužene nezakonita i sa razloga što je ovlašćeni tužilac odustao od krivičnog gonjenja je bez značaja jer je disciplinska odgovornost nezavisna od krivične, pa odustanak tužioca od krivičnog gonjenja ne utiče na disciplinsku odgovornost za isti životni događaj. To bi imalo uticaja jedino u slučaju donošenja osudjujuće krivične presude koja vezuje i ovaj sud.

Kako je svim naprijed navedenim dokazima utvrđeno da je zahtjev za pokretanje disciplinskog postupka bio podnešen od strane ovlašćenog lica u zakonom predviđenom roku, te da je u istom ispoštovana procedura propisana Pravilnikom tužene za utvrđivanje disciplinske odgovornosti, te utvrđena povreda radne obaveze čl. 57 st. 1 tač. 7 i tač. 12 Zakona o unutrašnjim poslovima, imajući u vidu da tužilac nije na bilo koji način doveo u sumnju utvrđeno činjenično stanje, odlučeno je kao u izreci presude.

U dokaznom postupku, sud je vezano za tižbeni zahtjev tužioca u dijelu koji se odnosi na naknadu materijalne štete za isplatu naknade zarade, regresa i toplog obroka i operativnog dodatka, proveo vještačenje po vještaku finansijske struke Radisavu Gajeviću, ali, kako je u konkretnom slučaju otpao osnov tužbenog zahtjeva, odnosno utvrđeno da su zakonita rješenja tužene o prestanku radnog odnosa, to tužilac nema pravo na ovaj vid naknade materijalne štete, pa nalaz ovog vještaka nije od uticaja na presudjenje u ovoj pravnoj stvari.

Kako tužilac nije uspio u sporu a tuženi nije tražio troškove postupka, sud je odlučio da svaka stranka snosi svoje troškove postupka.

OSNOVNI SUD U PODGORICI

Dana, 15.01.2008. godine

SUDIJA,
Lidija Mitrović

Lidija Mitrović

Pismeni otpravak presude dostaviti:

- punom. tužioca
- zastupniku tužene

Postup. dana 31.10.2008.

Radnik suda C. S. UO 1408/08

45/91